

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายในของ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามเป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยใช้รูปแบบการทดลองที่มีกลุ่มทดลอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายในของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังเข้าร่วมโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน นักศึกษาสามารถสำรวจตัวเองได้ รู้จักรักและเห็นคุณค่าในตัวเอง กำหนดเป้าหมายและวางแผนทางด้านการเรียนและอาชีพได้
2. หลังเข้าร่วม โปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน นักศึกษาเกิดความพึงพอใจในการเข้าร่วม โปรแกรม

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,734 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 43 คน โดยผู้วิจัยได้มาโดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

โปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ใบงานกิจกรรมที่ 1-7

2.2 แบบประเมินโปรแกรมแนะแนวกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากใบงานในแต่ละกิจกรรม

2. วิเคราะห์ประเมิน โปรแกรมแนะแนวกลุ่มของนักศึกษา ภายหลังจากเข้าร่วมโปรแกรม ด้วยค่ามัธยฐาน (Median)ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation) และสรุปข้อคิดเห็นอื่นๆ เพื่อประเมินสิ่งที่นักศึกษาได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมด้วยการบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องผลของ โปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายในของ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า

1. หลังเข้าร่วมโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน นักศึกษา

สามารถสำรวจตัวเองได้ รู้จักรักและเห็นคุณค่าในตัวเอง กำหนดเป้าหมายและวางแผนทางด้านการ เรียนและอาชีพได้

2. หลังเข้าร่วมโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน นักศึกษาเกิด

ความพึงพอใจในการเข้าร่วม โปรแกรม

อภิปรายผล

การวิจารณ์ครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) การสร้างโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อ การเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน 2) ผลของโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงจูงใจ

ภายในของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งจะแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงงใจภายในของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การสร้างโปรแกรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการเสริมสร้างแรงงใจภายในของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม นั้นพัฒนาแรงงใจภายในตัวบุคคล คือ การสำรวจตัวเอง การรักและเห็นคุณค่าในตัวเอง และการกำหนดเป้าหมายของชีวิต โดยให้นักศึกษาได้ศึกษาจากบทความ การสอนความรู้บรรยายให้กับนักศึกษา การแบ่งปันประสบการณ์ การได้สะท้อนความคิด การสรุป ประยุกต์แนวคิด โดยลำดับขั้นของกิจกรรม คือ ขั้นนำเป็นการสร้างความรู้สึก สร้างความพร้อม สร้างบรรยากาศสร้างสมมติ ขั้นดำเนินกิจกรรมเป็นขั้นที่นักศึกษาดำเนินกิจกรรมร่วมกันทำให้เกิดการเรียนรู้โดยตรงและเกิดปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ขั้นสรุป นักศึกษาสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ ร่วมกันในกิจกรรมนั้นและขั้นประเมินผลเป็นการวัดความรู้ความเข้าใจจากไปงาน

กระบวนการให้โปรแกรมแนะแนวกลุ่ม เพื่อให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาแรงงใจภายใน โดยมุ่งให้นักศึกษาสามารถสำรวจตัวเอง รักและเห็นคุณค่าในตัวเอง และกำหนดเป้าหมายของชีวิต จากการจัด โปรแกรมแนะแนวกลุ่มดังกล่าว จะทำให้นักศึกษามีแนวทางในการสร้างเป้าหมายและการวางแผนในการเรียน และทางอาชีพ รับผิดชอบต่อหน้าที่ในฐานะนักศึกษา และทำให้เกิดความพยายาม เพื่อให้ตัวเองประสบความสำเร็จ ทั้งนี้ สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2550: 169-170) กล่าวว่า แรงงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล จะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรม โดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก ซึ่งแรงงใจภายในมาจากความต้องการทางจิตวิทยาที่ต้องการ ที่จะเป็นผู้สมรรถภาพ ต้องการที่จะมีประสบการณ์ว่าตนเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพ ความต้องการที่จะเป็นอิสระ เป็นของตัวเอง ต้องการที่จะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมของตนเอง มีแรงงใจที่จะเอื้ออาทรผู้อื่น ทั้งแรงงใจภายในเป็นแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์ประเภทหนึ่งซึ่ง พรรณี ช.เจนจิต (2545: 292-293) กล่าวว่า ลักษณะของผู้มีแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปถึงจุดหมายปลายทาง เป็นผู้ทำงานมีแผน เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง ทั้งนี้การสร้างแรงงใจให้มีแรงจูงใจ ความมุ่งมั่น กระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากแรงงใจเป็นตัวกำหนดทิศทางช่วยในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ซึ่งแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นจิตลักษณะที่สำคัญที่บุคคลที่เกี่ยวข้องจะควรช่วยสร้างเสริมให้มีในมนุษย์โดยเฉพาะ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้ความรู้แก่นักศึกษาควรใช้สื่อวีดิทัศน์ และรูปภาพ เพราะง่ายต่อการเข้าใจ ไม่ควรมีใบงานมากเกินไป
2. ในการเข้าร่วมกิจกรรมไม่ควรให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในเรื่องของเวลาและสถานที่ในการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในระดับชั้นการศึกษาอื่น และในการจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงพัฒนาการตามช่วงวัยด้วย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
2. ควรจัด โปรแกรมกับกลุ่มที่มีขนาดเล็ก เพื่อให้ให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และเข้าถึงนักศึกษาได้ดียิ่งขึ้น



มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY